

GLEDEN I HERREN ER VÅR STYRKE

C.O.Rosenius - "Veiledning til Fred"

Når Paulus i Kol 3,5 formaner oss til å døde våre lemmer, mener han ikke de legemlige lemmer, men det gamle menneske med dets gjerninger. Han sier: *"Så død da eders jordiske lemmer: utukt, urenhet, brynde, ond lyst og havesyke, som jo er avgudsdyrkelse; for disse ting kommer Guds vrede over vantroens barn; iblant dem vandret også I fordum, da I levde i disse ting; men nå skal også I avlegge dem alle: vrede, hissighet, ondskap, spott, skammelig snakk av eders munn; lyv ikke mot hverandre, I som har avkledd eder det gamle menneske med dets gjerninger og ikledd eder det nye, som fornyes til kunnskap etter sin skapers bilde"* ([Kol 3,5-10](#)).

Her ser jeg først at de kristne ikke er fullkomne helgener som det ikke finnes noe ondt og urent i, da de ennå behøver en slik formaning! Først sier Paulus at han taler til dem som er rette kristne (v.1-3). Og nå formaner han disse til å døde slike ting som hor, urenhet, ond lyst osv. Her ser jeg noe underlig!

Jeg mener at de som var rette, alvorlige kristne, skulle være langt skilt fra slike uhyggelige ting. Men det er en helt feil slutning å tenke at de i seg selv er helt hellige, rene og uten synd. Her ser jeg at de ikke bare har et syndig kjød med lyster og begjær, men de står også i fare for å falle i de verste synder og laster.

Ja, her ser jeg at det er sant hva Luther sier til [Salme 51](#), at "det er et helt grunnløst og oppdiktet at man sier at noe menneske er hellig, som det ville være oppdiktet om noen sa at Gud hadde falt i synd". Derfor må man legge bort den gamle villfarelse og falske innbilning at Peter eller Paulus har vært uten synd.

Men vi og alle troende kalles hellige, fordi Kristus har helliget seg selv for oss og gitt oss sin hellighet. Den botferdige røveren på korset er likså hellig i Kristus som Peter. Det beror ikke på at Peter og Paulus har gjort større gjerninger enn røveren og du og jeg. For av naturen er vi syndere, men i Kristus hellige.

Du som går og plager deg med at ingen kristen kan være så elendig som du, skal vite at det er mange som har det som deg. Det betyr ikke noe at du føler synden i ditt kjød, når du bare ikke lever i den. Guds vrede over synden kommer bare over vantroens barn. De troende derimot går fri fra vreden, de er ikke under loven, men under nåden. Men så er forskjellen den at vantroens barn både lever og vandrer i synden, som fisken i vannet. Men slik er det ikke med de troende.

Men grunnen til at de trenger formaninger, er den at det åndelige liv ikke er som et urverk, som går sin jevne gang når det er stilt, men et liv som er underkastet forandring, fare, sykdom, død.

Vi skal nå se på de to hovedsynder Paulus nevner først: utukt og gjerrighet. Den ene er grov og vederstyggelig, men ingen vil erkjenne hva den andre er! Den ene kan man bittært beklage, men man hører sjelden noen beklage seg over den andre. Den får ofte et annet navn, og man unnskylder den: jeg må jo forsørge meg og mine, og det er ikke gjerrighet.

Men den gamle slange kan også hildre synet sli utukten i fristelsens stund ikke synes farlig, men helt uskyldig. Men dette er det tydeligste tegn på at djevelen er nær og faren er for hånden. Når den synd som er forferdelig for deg når du er ved sunn sans, nå synes ringe og ubetydelig for deg, da vet du at fristelsen er nær. Det er den gamle slange som hildrer synet. Begynner du å diskutere, er slaget tapt. Veien til fall for Eva var at hun innlot seg i samtale med slangen. I denne kamp seirer man mer med flukt enn med strid!

Det er djevelens list å få deg så nær stupet som mulig. Den som vil fly synden, skal fly fristelsen, fly den første tanken og så vidt mulig også det stedet som fører med seg fristelser. Her kan vi nevne ordet om å rive ut sitt øye, om det frister oss.

Men den beste vei til å bli forferdet over denne synd er å merke seg det Paulus skriver i [1.Kor 5,6-20](#). Her sier han at våre legemer er Kristi lemmer. *"Skal jeg da ta Kristi lemmer og gjøre dem til en*

skjøges lemmer? Langt derifra! Eller vet I ikke at den som holder seg til skjøgen, er ett legeme med henne? For det er sagt: De to skal være ett kjød. - Eller vet I ikke at eders legeme er et tempel for Den Hellige Ånd, som bor i eder, og som I har fra Gud, og at I ikke hører eder selv til? for I er dyrtkjøpt. Er da Gud i eders legeme!"

Legg merke til dette: Dere er dyrt kjøpt. Dere er ikke deres egne, så dere kan gjøre det dere vil med deres legeme. Men tror dere på Kristus, så er deres legemer Den Hellige Ånds tempel.

Men denne synd dødes som regel gjennom fortvilelse. At den er uhyggelig, kan man lære og tro. Men at den er forlatt og utslettet i Kristi blod, så at den ikke tilregnes meg, det er en vanskelig kunst å tro. Det er derfor man drukner i fortvilelse.

De går først i stillhet og bærer på synden og dommen og venter å vinne seier. Men det blir stadig verre, og så arbeider man en tid som den druknende som feker i vannet, men synker mer og mer inntil han aldri kommer opp. Da man mange ganger har fått forlatelse, men synder igjen, blir det altfor urimelig å tro. Jeg er helt fortapt, sier de.

Derfor må man lære en forunderlig kunst: Det er alene denne underlige tro som midt i synden kan fly den fortørnede Gud i fanget og overvinne ham ved forsoningens blod. Når du kan tro at synden, så svær den enn er, er tatt fra deg og lagt på Guds lam, da er ingenting mektigere til å rive i stykker djevelens lenker og gjøre deg fri enn dette.

"Gleden i Herren er vår styrke"

Men man får ikke en slik tro bare ved å ville tro. Her må man bruke andre midler: evangeliets ord, en særskilt bekjennelse, brødres forbønn, nattverden, samt bønn til Gud om troens gave.

Du skal lære at din frelse til slutt avhenger bare av Guds barmhjertighet.

(Afsnit fra "En kristens liv" i "Weiledning til fred" af C.O.Rosenius - Lunde Forlag 1968 - Shafan 30-04-16)